

хиледи копита, свѣткавици на сабли и ура, страховито, високо и бурно. Отдѣлнитѣ карета на ромънскитѣ роти, които бавно се оттегляха презъ стърнищата, бѣха прегазени: ония, които бѣха тръгнали да се биятъ, стояха на колѣне; ржцетѣ, които преди малко държахъ пушки, дигаха се молитвено и покорно. Авангардътъ бѣше отрѣзанъ и заобиколенъ.

Други ескадрони все тъй стремително и бѣсно атакуваха главнитѣ сили при Карапелитѣ. Битката бѣше колкото кратка, толкозъ и кръвопролитна. Изъ широкото поле, като вълнитѣ на море, се разлѣха редицитѣ на конницитѣ, идѣше смѣтна врѣва, пушечни залпове и топовни гърмежи, въ бѣсенъ галопъ препускаха коне безъ ездачи и цвилѣха. Далечъ на изтокъ по самата линия на хоризонта, оттаткъ Карапелитѣ, се показаха чернитѣ силуети на многобройна тѣлпа, прѣсната въ грамадно вѣтрило. Тѣ бѣха останкитѣ на ромънската бригада, — тия изплашени бѣглеци, които сждбата сякашъ нарочно пощадава, за да останатъ по-неизличими следитѣ на паниката.

Слънцето засѣдаше, скоро щѣше да се мръкне. Тогава оня, който бѣше ржководилъ тая атака, който даде бѣсния тласкъ на тия храбри ескадрони и самъ бѣше между тѣхъ — почувствува, че смъртоносниятъ ударъ е вече нанесенъ. Сега бѣше сжщо тъй необходимо